

Federacja Koinonii Jan Chrzciciel (Federazione delle Koinonie Giovanni Battista)

Koinonia Jan Chrzciciel jest stowarzyszeniem osób świeckich, rodzin, osób konsekrowanych i kapłanów założonym przez o. Ricardo Argañaraza w 1979 roku.

O. Ricardo Argañaraz urodził się 3 lipca 1936 roku w Salcie w Argentynie. 15 lipca 1962 roku przyjął święcenia kapłańskie. W Rzymie przesiąknął klimatem Soboru Watykańskiego II, a po zdobyciu stopni naukowych z prawa kanonicznego i filozofii na Uniwersytecie Gregoriańskim, wraz z dwoma kapłanami, założył w 1969 r. „Fraternità Presbiterale di Vita Contemplativa” („Prezbiterialne Bractwo Życia Kontemplacyjnego”). Wspólnota ta została przyjęta przez ordynariusza Padwy w miejscowości Ronchi di Villafranca. Przez 10 lat, od listopada 1969 do 1979 roku, o. Ricardo przebywał w diecezji Vicenzy, prowadząc, za uprzednią aprobatą kanoniczną, kursy i rekolekcje dla siostr zakonnych z diecezji.

W październiku 1974 roku, po doświadczeniu wylania Ducha Świętego, usłyszał głos, który rozpoznał jako głos Pana. Było to wyraźne przynaglenie do przeżycia czasu skupienia i samotności. W lipcu 1975 za zgodą swoich współbraci wyjechał, aby spędzić dwa miesiące w niewielkim kościele na Szczycie Palon (Cima Palon) Góry Pasubio (Monte Pasubio), gdzie modlił się i pościł. Opowiadał później o przeżyciu bardzo głębokich momentów modlitwy, zwłaszcza po wieczornej Mszy Świętej. Przy tej okazji Pan objawiał w sercu o. Ricardo wolę dania mu w posiadanie miejsca leżącego po lewej stronie Val Leogra i pokazywał „obrazy” chorych i cierpiących, którzy wchodzili na to miejsce i powracali uzdrowieni.

Po powrocie do „Bractwa” zaczął szukać miejsca, które Pan chciał mu dać jako „ziemię obiecaną”. W gminie Valli del Pasubio, za zrządzeniem Opatrzności, odwiedził Camparmò – osadę niezamieszkałą od czasów pierwszej wojny światowej. Tam zaczął rozumieć, że to jest właśnie to miejsce, które wybrał Pan. Stopniowo nabywał kolejne części obszaru osady, pokonując, dzięki pomocy Pana, różnorodne trudności.

W 1976 zamieszkał na terenie Camparmò w przystosowanym do tego celu budynku stajni i rozpoczął trzyletni okres samotności przerywany wizytami młodzieży i wyjazdami na wykłady, jakie prowadził w jednym z instytutów religijnych. Podczas podróży zagranicznych, które odbywał od grudnia 1977 do marca 1978, poznał wielu przedstawicieli międzynarodowego ruchu charyzmatycznego. Niezwykłe wydarzenia i uzdrowienia mające miejsce w Camparmò w tym okresie przypisywane są modlitwie o. Ricardo i jego pierwszych braci.

W sierpniu 1978 o. Ricardo otrzymał od Antonietty przesłanie, które – jak twierdziła Antonietta - otrzymała dla niego w formie wyraźnej wypowiedzi od Pana. Siostra ta, będąca w odnowie charyzmatycznej od samych jej początków, utrzymuje, że posiada dar profetyczny; aktualnie

spełnia posługę duszpasterską w diecezji Biella. Słowo to o. Ricardo definiuje jako „proroctwo Camparmò”. Mówi ono o tym, że Camparmò stanie się domem modlitwy, domem nawrócenia i komunii, miejscem przyjmowania dziewic i ubogich, miejscem jedności, świętości i chwały, mieszkaniem Boga, miejscem, z którego wypłynie „nowe powołanie” i „nowa ewangelizacja”. Po latach słowa o „nowej ewangelizacji” zabrzmiały w Kościele powszechnym, wypływając z ust Jana Pawła II. Także z tego powodu wspólnota silnie odczuwa powołanie do nowej ewangelizacji. Poza tym do Camaparmò Pan miał przyprowadzać osoby, które powinny być karmione duchowo i kochane przez o. Ricardo, osoby, którymi Pan będzie posługiwał się i które On sam będzie kształtował.

Duchowe założenie wspólnoty przypada na 1 stycznia 1979 roku, w uroczystość Bożej Rodzicielki Maryi. W tym czasie razem z o. Ricardo były jeszcze trzy osoby: młoda dziewczyna, młody mężczyzna i prawnik – wszyscy powołani do oddania się Panu w dziewictwie dla Królestwa Niebieskiego. Wspólnota przybrała imię „Jan Chrzciiciel”, imię, którym o. Ricardo i jego bracia zostali zainspirowani podczas wielu swoich modlitw. Jan – prekursor Wcielonego Słowa i pierwszy wielki ewangelizator, który głosił przyjście Zbawiciela. Tak narodziła się Wspólnota Jan Chrzciiciel, doświadczenie życia wspólnotowego, modlitwy i ewangelizacji. Od niej pochodzi aktualna Koinonia Jan Chrzciiciel, stowarzyszenie w służbie nowej ewangelizacji.

Początkowo wspólnota zajmowała się dość poważnie rolnictwem, także wszyscy członkowie byli zajęci pracą na gospodarstwie. Następnie praca na roli została przerwana ze względu na różnorodne zajęcia ewangelizacyjne, poszerzającą się działalność duszpasterską i potrzebę formowania członków wspólnoty.

W 1979 ks. bp Onisto, ordynariusz diecezji Vicenzy, przyjął wspólnotę życia kontemplacyjnego zapoczątkowaną przez o. Argañaraza, na trzy lata z możliwością corocznego potwierdzenia tego przyjęcia. O. Ricardo zostaje jednocześnie udzielona zgoda na wykonywanie posługi kapłańskiej, nie zostaje jednak inkardynowany do diecezji Vicenzy.

Trudno jest odtworzyć kolejność zdarzeń dotyczących o. Ricardo i jego pozycji kanonicznej w diecezji Padwy i Vicenzy od 1969 do 1992 roku z powodu niektórych sprzeczności, jakie pojawiły się w oficjalnych dokumentach dotyczących jego osoby. Na przykład biskup Salty w odpowiedzi (z datą 18 sierpnia 1992) na list kard. Ruiniego twierdzi, że o. Ricardo jest obecny we Włoszech od 30 lat za odpowiednią zgodą („...*desde treinta anos en Italia con los debidos permisos otorgados por nuestros Predecesores...*”) i jednocześnie ponawia zgodę na kontynuację posługi kapłańskiej we Włoszech, w Dekrecie Kongregacji ds. Duchowieństwa z 4 grudnia 1992 (Prot. 2231/I), wydanym więc z późniejszą datą, stwierdza się, że „*biskup diecezji Salty wielokrotnie wzywał go do powrotu i, przynajmniej od 1981 roku, nie odnawiał pozwolenia na pobyt poza diecezją*”. Poza tym w tym samym dokumencie stwierdza się,

że o. Ricardo miał zostać „wydalony ze wspólnoty prezbiterialnej, której członkiem był od 1969 roku”, fakt, któremu kategorycznie zaprzecza sam o. Ricardo.

W 1987 wspólnota z Camparmò ustanowiła stowarzyszenie świeckie o nazwie „Koinonia Giovanni Battista”. W 1988 r. ks. bp Nonis, nowy ordynariusz diecezji Vicenzy polecił o. Ricardo Argañaraz, aby przeniósł się do innej diecezji. Nieudane próby przeniesienia się do innych diecezji północnych Włoch skłoniły o. Ricardo do podjęcia decyzji o odwołaniu się do prawa kanonicznego.

W 1990 r. o. Ricardo założył Szkołę Ewangelizacji Koinonii, z której zrodziło się wiele innych szkół w Europie, Ameryce Łacińskiej i Północnej, w Azji i Oceanii.

Dekretem z 15 stycznia 1992 roku – zgodnie z kanonem 299 – Koinonia została uznana za prywatne stowarzyszenie wiernych przez kard. Camillo Ruiniego, wikariusza generalnego Rzymu, gdzie o. Ricardo się przeniósł. W czerwcu tego samego roku biskup diecezji Vicenza wycofał (dekret prot. nr 1087/92) pozwolenie na wykonywanie posługi kapłańskiej i dalsze przebywanie o. Ricardo na terenie jego diecezji. Kongregacja ds. Duchowieństwa 4 grudnia 1992 (dekret prot. 2231/I) potwierdziła dekret wydany przez biskupa diecezji Vicenza i oddaliła odwołanie złożone przez o. Argañaraz.

Latem 1993 odbyła się pierwsza międzynarodowa szkoła ewangelizacji w Rzymie. 7 kwietnia 1996 Koinonia – jako prywatne stowarzyszenie wiernych – uzyskała oficjalne uznanie od biskupa Pilzna (w Czechach) Františka Radkovskyego, ordynariusza diecezji, w której stowarzyszenie ukonstytuowało się 25 stycznia 1996 roku za prywatnym porozumieniem i gdzie został inkardynowany o. Argañaraz. 25 maja 1996 biskup Pilzna udzielił w swojej diecezji święceń kilku kapłanom - członkom Koinonii. W konsekwencji dekretem z 4 grudnia 1996 kard. Camillo Ruini odwołał uznanie Koinonii Jan Chrzyciel w diecezji rzymskiej, ponieważ biskup Pilzna przejął na siebie odpowiedzialność za wspólnotę i wyświęcił kapłanów dla służby we wspólnocie.

W tym samym okresie rozpoczęło się postępowanie sądowe przeciwko o. Ricardo. W 1996 roku, żyjąca w separacji i przyjęta do Koinonii na ok. 2 lata kobieta, wystąpiła ze wspólnoty i wniosła oskarżenie wobec o. Ricardo. Sąd uniewinnił go z ośmiu głównych punktów oskarżenia, natomiast skazał za przestępstwo, które nie pojawiło się wśród punktów oskarżenia: oszustwo na szkodę osoby, która podarowała pieniądze w zamian za uzdrowienie, które nie nastąpiło. Wyrok ten został potwierdzony przez sąd apelacyjny, ale zmieniono rodzaj oskarżenia. Odwołanie się do Sądu Kasacyjnego zostało odrzucone 13 czerwca 2001. W wyniku prowadzonego postępowania siedem osób zostało oskarżonych o składanie fałszywego świadectwa, za popieranie wersji o. Ricardo Argañaraza, będącej w sprzeczności z wersją strony oskarżającej. Dochodzenie wstępne przeciwko siedmiu domniemanym fałszywym świadkom (w tym o. Argañaraz) zakończyło się deklaracją z dnia

12 listopada 2003 wydaną przez GUP (Giudice dell'Udienza Preliminare - Sędzia wstępny posiedzenia sądu): „nie ma powodu do postępowania, gdyż fakt nie zaistniał”. Tymczasem o. Ricardo odbył karę pozbawienia wolności i zwrócił pieniądze. Sprawa sądowa zakończyła się, a o. Ricardo nie pełni od tamtej pory żadnej odpowiedzialnej funkcji w Stowarzyszeniu.

W tym czasie kuria biskupia Vicenzy wydała dwa oficjalne komunikaty: pierwszy z 24 marca 1999 r. i drugi z 25 stycznia 2000 r., w których stwierdza się, że o. Ricardo nigdy nie był inkardynowany w diecezji Vicenzy i potwierdza się wszystkie nakazy i zakazy podane do wiadomości w przeszłości. Jeśli chodzi o pozycję Stowarzyszenia w diecezji rzymskiej, to aktualnie trwa dialog pomiędzy prowadzącymi Koinonię a diecezjalnymi władzami kościelnymi.

22 czerwca 1998 powstała Federazione delle Associazioni Koinonie Giovanni Battista, która gromadzi wszystkie stowarzyszenia lokalne. Siedziba Federacji znajduje się aktualnie w Pilźnie - Valsze, w Czechach, gdzie przebywa także generalny odpowiedzialny.

O. Ricardo Argañaraz w strukturze tej nie pełni żadnych funkcji (ani w stowarzyszeniu, ani w jego władzach), choć wciąż pozostaje punktem odniesienia dla wspólnoty jako jej założyciel i inspirator Projektu Nowej Ewangelizacji.

Lokalnym modelem jest oaza, czy też wspólnota, w której bracia i siostry z powołaniem do celibatu, małżeństwa z dziećmi, wdowy i młodzież pragną żyć tak, jak proponuje Koinonia i poświęcić się ewangelizacji. Rzeczywistość oazy staje się także centrum ewangelizacji. Bracia i siostry konsekrowani żyją razem na tym samym miejscu, choć w różnych budynkach, wraz z odpowiedzialnym za oazę, który może, lecz nie musi, być kapłanem. Istnieje możliwość przyjmowania gości, którzy pragną przeżyć doświadczenie duchowe i życia wspólnotowego. Dom macierzysty to Camparmò, z którego zrodziły się wszystkie inne domy. Działalność prowadzona przez oazę polega na codziennej modlitwie, spotkaniach ewangelizacyjnych, modlitwie wstawienniczej za chorych i spotkaniach dla młodzieży.

Celem jest popieranie i animowanie domów modlitwy i wspólnot rodzinnych. Wspólnoty rodzinne odbywają comiesięczne spotkania, animują działania oazy i rozwijają różnorodne posługi. Domy modlitwy polegają na cotygodniowych spotkaniach modlitewnych w rodzinie i zajmują się oddolną ewangelizacją skierowaną do osób będących daleko od Pana. We wspólnocie przejawiają się charyzmaty, z których rodzą się posługi („nowe powołanie”) i głosi się orędzie, czyli kerygmat („nowa ewangelizacja”), który rozprzestrzenia się poprzez szkoły ewangelizacji i domy modlitwy. Formacja składa się z trzech poziomów: podstawowego, średniego i wyższego. Wielu członków wspólnoty pełni posługi we własnej parafii, prowadząc katechezy i inną działalność.

Aktualnie na całym świecie jest około 900 domów modlitwy, z których 200 znajduje się we Włoszech; pozostałe znajdują się w Czechach, Słowacji, Niemczech, Polsce, Wielkiej Brytanii, Irlandii, Belgii, Hiszpanii, Francji, USA, Izraelu, Meksyku, Afryce i w Indiach. Wspólnot życia konsekrowanego jest 11, osób konsekrowanych 150, kapłanów 23. W niedzielnych uroczystościach Koinonii uczestniczą setki osób. Łącznie stowarzyszonych jest kilka tysięcy osób we Włoszech i innych krajach.

Częścią Federacji Koinonii Jan Chrzciciel jest Stowarzyszenie Wolontariatu – ONLUS, „Koinonia Giovanni Battista Corte Gesia” powstałe w 2005, wpisane w rejestr stowarzyszeń regionu Veneto dekretem nr 149 z dnia 21/09/2005 class. VE0566. Wspólnota ta jest w jedności z lokalną władzą kościelną i cywilną. Szczególnym celem tej organizacji wolontariatu jest solidarność społeczna, podkreślenie wartości osoby ludzkiej i niesienie jej pomocy zgodnie z chrześcijańskimi zasadami ewangelicznymi.

Koinonia Jan Chrzciciel chce żyć słowami Jezusa z J 15,16 i proponować je innym: „Ja was wybrałem i przeznaczyłem was na to, abyście szli [głosić Kerygmat, bezpośrednio orędzie o Jezusie Chrystusie] i owoc przynosili [z mocą charyzmatów, które towarzyszą głoszeniu], i by owoc wasz trwał [tworząc wspólnotę Koinonii, która ukazuje jedność Trójcy działającej we wspólnocie]”. Koinonia proponuje „Projekt KeKaKo”, którego celem jest formowanie ewangelizatorów i liderów dla nowej ewangelizacji. Chce go realizować przy pomocy szkoły kerygmatycznej (Ke), ewangelizacji z mocą Ducha poprzez posługiwanie charyzmatami (Ka) i promowanie wspólnot chrześcijańskich, pierwszego znaku ewangelizacji (Ko). Projekt ten uznawany jest przez Koinonię i przez biskupów, którzy przyjęli wspólnotę za dzieło Ducha Świętego, wnoszące swój wkład w realizację misyjnego powołania Kościoła.

Koinonia rodzi się z wiary w Słowo Pana i dlatego by móc ją zrozumieć, trzeba nią najpierw żyć i pokochać. Dużą wagę przywiązuje się w tej wspólnocie do charyzmatów i modlitwy o uzdrowienie duchowe i fizyczne, które powinno się nazywać „znakami mesjańskimi”, ponieważ świadczą o tym, że Jezus zmartwychwstał, żyje i jest pośród nas zgodnie z tym, co sam obiecał (por. Mt 28,20 i Mk 16,20).

Członków wspólnoty uczy się nawyku kochania Biblii i posługiwania się nią na modlitwie oraz ogłaszania z wiarą słów Bożych odpowiednich do danej sytuacji lub trudności, jakie się przeżywa, wierząc, że wiara przenosi góry. Nie wystarczy jedynie wierzyć, trzeba także wyznawać wiarę ustami, aby osiągnąć zbawienie, zarówno zbawienie wieczne jak i wybawienie od wszelkich trudnych sytuacji życiowych. Słowo wyznawane przez wierzącego ma moc stawania się rzeczywistością, ponieważ jest słowem Bożym, jak mówi Księga Przysłów (18,21): „Życie i śmierć są w mocy języka”. Negatywne mówienie oddala błogosławieństwo, dlatego Bóg pragnie, aby nie mówiono słowami jedynie ludzkimi, ale słowami zapisanymi w samej Biblii, przypominając Mu tym samym obietnice złożone przez Niego samego. Na Pismo Święte należy więc patrzeć jak na skarbiec Bożych obietnic: jest ich

tysiące, na każdą sytuację i dla każdego jest obietnica błogosławieństwa, które może stać się zwycięstwem nad wszelkim złem. Osoba wierząca powinna ogłaszać swoje zwycięstwo, a przez wiarę w Jezusa wszystkie obietnice Biblii stają się „tak” (2 Kor 1,20).

W ciągu swojego rozwoju Koinonia Jan Chrzciciel spotkała się z przyjęciem w wielu miejscach i uzyskała uznanie kanoniczne jako prywatne stowarzyszenie wiernych świeckich w następujących diecezjach: Pilzno (Czechy); Hradec Králové (Czechy); Banská Bystrica (Słowacja); Koszyce (Słowacja); Elbląg (Polska); Prešov (Słowacja); Tehuacan (Meksyk); Hamburg (Niemcy); Getafe Madryt (Hiszpania); Caltanissetta (Włochy); Astorga (Hiszpania), Zamora (Meksyk), Biella (Włochy); Brooklyn i Los Angeles (USA).

Pracuje na południu Indii z rekomendacji biskupa Salem (Indie) oraz biskupów diecezji Bhopal i Jhabua, w Afryce, gdzie biskup Bulawaio (Zimbabwe) przyjął stałą obecność ruchu, w Los Angeles, w Belfascie i Jerozolimie z błogosławieństwem poszczególnych ordynariuszy miejsca. Jest członkiem ACCSE Europa, stowarzyszenia katolickich europejskich szkół ewangelizacji.

NB.: Informacje na temat historii i struktury Koinonii w Projekcie KeKaKo znajdują się w: Ricardo Argañaraz, *La Koinonia Giovanni Battista Ke Ka Ko*, Malo (Vicenza), 1998; dzienniku z misji ewangelizacyjnej poprowadzonej przez Wspólnotę Jan Chrzciciel w Polsce i w Niemczech w maju 1993 w: Kerigma, Effatà. *Diario di una esperienza straordinaria*, Ke Ka Ko, Malo (Vicenza) 1993. Poza tym świadectwa uzdrowień fizycznych i duchowych znajdują się w: *Gesù mi ha guarito!*, red. o. Ricardo Argañaraz, Ke Ka Ko, Malo (Vicenza) 1996. Przewodnik po obietnicach wraz z listą cytatów biblijnych odpowiednich na wszelkie sytuacje potrzeby duchowej i materialnej znajduje się w: O. Emanuele De Nardi - Daniele Cassetta, *Proclama la tua vittoria*, Ke Ka Ko, Malo (Vicenza) 1998. Informacje na temat sytuacji kanonicznej o. Ricardo Argañaraz w diecezjach Padwy i Vicenzy od 1969 do 1992 roku pochodzą z dekretu Kongregacji ds. Duchowieństwa z 4 grudnia 1992 (Prot. 2231/I), odpowiedzi ks. biskupa Moises J. Blanchouba, ordynariusza diecezji Salty na list kard. Camillo Ruinięgo z datą 28 sierpnia 1992, oraz z deklaracji delegata biskupiego ds. sióstr zakonnych, ks. Gianni Cielo z datą 5 grudnia 1979.